
คำนำ

ลูกเคยได้ยินประโยคที่ว่า “ไปเจอbumทรัพย์แล้ว แต่ไม่ได้เอากลับมา” หรือเปล่า ประโยคนี้หากอธิบายสั้นๆ ก็เปรียบได้กับคนคนหนึ่งออกเดินทางไปตามลายแทงแผนที่ที่บอกทางไปเจอbumทรัพย์ เขาตัดสินใจเดินทางแบบสุ่มสี่สุ่มห้าทุกเรื่อง เพื่อให้เขาไปให้ถึงให้ได้ ระหว่างทางเขาพบเจอปัญหาและอุปสรรคมากมาย ที่เขาต้องเสียเวลาหยุดแก้ บางปัญหาก็ง่าย แต่หลายๆ ปัญหา เขาก็ถึงขั้นนั่งคอกและอยู่ในอาการปาดเหงื่อ กว่าที่จะเอาชนะสำเร็จและเดินต่อไปได้

ตลอดเส้นทาง เขานั่งคอก นั่งปาดเหงื่อ ไม่รู้จะที่รอบต่อที่รอบจนเขาเกิดความรู้สึกในใจขึ้นมาได้ในวันหนึ่ง หลังจากออกเดินทางมาไถ่ลว่า เขาได้อะไรบางอย่างที่มีค่า

อะไรบางอย่างนั้นก็คือ วิธีการเดินทางที่ไม่ให้เกิดปัญหาที่ต้องมานั่งแก้ไข ทำให้ระยะทางที่เหลือเป็นอะไรที่ไม่ได้ยากเย็นแสนเข็ญแบบในตอนแรกที่ออกเดินทางมา เขาเดินทางด้วยความเข้าใจใหม่ ซึ่งก่อนออกเดินทาง เขาไม่รู้ชะด้วยซ้ำว่าวิธีการที่จะเดินไปให้ถึงบุมทรพย์เร็วที่สุด มีวิธีการอย่างไร

ไม่เพียงแต่เขารู้วิธีการ เขายังรู้สึกถึงบางอย่างที่ผุดปกติที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ในใจเขา บางอย่างที่ว่านั้นก็คือ ความสุข ความสงบ ความปล่อยวาง ที่แปลกเหลือเกินว่ามันเกิดขึ้นทดแทนความรู้สึกโลกอยากได้บุมทรพย์ แบบที่ตัวเขาเองก็รู้สึกแปลกใจ ว่าทำไมการเดินทางไปหาบุมทรพย์ กลับจะทำให้เขารู้สึกว่า บุมทรพย์ไม่ได้มีความหมายมากแบบแต่ก่อนเลย

ยิ่งเดิน เขาก็ยิ่งรู้จักจิตใจของตัวเอง เขาเริ่มเข้าใจใหม่ได้ว่า มีแหล่งสร้างความสุขที่ไม่ต้องถูกซื้อด้วยเงินอยู่ภายในตัวเขา มันเกิดขึ้นได้เอง ในขณะที่เขากำลังเดินทาง

จากการที่เขาสังเกตความสุขที่เกิดขึ้น และตั้งคำถามในใจตลอดเวลาว่า เพราะอะไร มันเป็นเพราะอะไร แล้ววันหนึ่งคำตอบก็ปรากฏว่ามันเป็นเพราะเขาหยุดคิดอยากได้ (โลก) บุมทรัพย์ ทำให้ไม่มีตัวเขาในฐานะผู้อยากได้เกิดขึ้น เขาสัมภาวะของการมีตัวเขาไปโดยสิ้นเชิง ทั้งๆ ที่เขาก็กำลังอยู่ในเส้นทางไปหาบุมทรัพย์ แต่กลับหยุดคิดเรื่องความอยากได้บุมทรัพย์ คงเหลือแค่การคิดต่อวิธีการไปให้ถึงบุมทรัพย์เท่านั้น

และเมื่อไปถึง เขาก็รู้ซึ่งในใจอย่างชัดเจนต่อเรื่องสำคัญที่เขาไม่เคยรู้เลยก่อนออกเดินทางว่า “การเดินทางให้อะไรกับเขามากกว่าการไปถึง” เพราะเมื่อไปถึง เขาก็พบความจริงขั้นสุดยออดว่า ที่เขาคิดจะเอาบุมทรัพย์มาสร้างความสุข แท้จริงแล้ว เขาเองต่างหากสร้างความสุขให้กับตัวเองได้โดยไม่ต้องใช้เงินซื้อหา แค่เพียงเขาออกเดินทางเท่านั้น เขาก็พบเจอตัวเองที่มีบุมทรัพย์อยู่ภายในมันเป็นบุมทรัพย์ที่จะเจอได้ ต่อเมื่อออกเดินทางเท่านั้น

บุมทรัพย์ภายในตัวที่เขาเจอ ก็คือปัญญาไร้ละลือก ปัญญาที่เกิดขึ้น

จากการสังเกตและเรียนรู้จิตใจของตัวเอง จนรู้ว่า เมื่อไม่เกิด
ตัวเขาในทางความคิด (อุปาทาน) อาการความยึดมั่นถือมั่น (อยาก
ได้บุญทรัพย์) ก็ไม่เกิดขึ้น ทำให้จิตใจของเขาเกิดอาการสงบ และสุข
แบบยากที่จะอธิบายเป็นภาษาพูดได้

เมื่อความสงบเกิดขึ้นกับเขามากพอและลงลึกในจิต จิตของเขา
ก็เกิดอาการตรัสรู้

อาการตรัสรู้นี้แหละลูก ทำให้การเดินทางไปหาบุญทรัพย์ของเขายุติ
ลง เขาวัดหันหลังกลับ และเดินทางเข้าไปหาประตูที่อยู่ในใจเขาแทน
เพราะข้างหลังประตู เป็นอะไรที่มีค่ามากกว่าบุญทรัพย์

บันทึกที่พ่อเขียนถึงลูกทั้งหมดนี้ ก็เพื่อพาลูกไปหาประตู ประตูใจที่
เมื่อลูกผลักดันเข้าไป ลูกจะพบทางเดินหรืออริยมรรคมีองค์แปด
อันเป็นเส้นทางพาลูกไปสู่ความสำเร็จตามที่ลูกฝัน

ทางเดินสายมรรคแปดนี้ เติมไปด้วยความสุข ความเบิกบาน ความ

สงบใจ ที่ลูกจะรู้ซึ้งว่า ตัวลูกไม่มี ความทุกข์ไม่มี มีแต่การเดินทาง
ที่ให้ผลเป็นความสำเร็จสถานเดียว

อยากได้อะไรจะสมหวังลูก ถ้าลูกเดินในเส้นทางสายนี้

อ่านบันทึกของพ่อให้จบ อ่านมันบ่อยๆ ทำความเข้าใจให้ดีๆ
แล้วลูกจะเจอประตู

รักลูก

ชาย กิตติคุณากรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com